

ה"ג בקונטרס ור"ח אלף לעולם איפוך וצאיסורא אית ליה וצמונא לית ליה ושאי סוטה דאיסורא דאית ציה ממונא הוא וצספרים היה כמוד לא תיפוך והקסה בקונטרס דלרצנן דפטרי מי לית להו דשמויי יין צמיתה ונראה לתרך דהא דפטרי משוס דצעינן שס המיוחד ואינהו אאלהים קאי (ט) אע"ג דכבר אפילינו איידי דתנא ר' מאיר מחייב תנא נמי וחכמים פוטרין ואס תאמר המנה סוטה דלית ליה לר"מ מכלל לאו אמה שומע הן משוס דאית ציה ממונא אבל אכתי תיקסה מכל הנהו קראי דמייטי פ"ג דקדושין (דף ס"א): צשלמא לר"מ היינו דכתיב ואס בתקויה וגו' וכן אס תטיב ואס תאצו ואס לא יתטא משמע דמנריך ר"מ כפילה אף על גב דליכא אלף איסורא גרידא וי"ל דאס בתקויה ואס תטיב ואס תאצו איכא כמה מצות דאית צהו ממונא והוא יתטא נמי שיך לענין ממון כגון מטמא תרומה אצל קשיא לר"ס דכספ"ק דנדרים (דף י"ג): גבי נדר (ט) לית ליה לרבי מאיר מכלל לאו אמה שומע הן אע"ג דליכא אלף איסורא ואומר הרי"ר י"ט דוקא צאיסור חמור הוא דחשיב צפרק צתרא דיומא עמהן ולקמן צריש צצועת הדיינים (דף ל"ט): נמי אמרינן נודעע כל העולם כשאמר הקצ"ה לא תשא ואי"ט והלא צקדושין (סס) צעי רבי מאיר תנאי כפול צצועה גבי אז תנקה מאלתי וי"ל דהתם איכא ממונא דכתיב וכל טוב אדוניו צידו:

רבינו חננאל

כלומר לא חלק בזה (ט) ר' מאיר. עצמו שנאמר השמר לך ושמור נפשך מאד ואמרינן כל מקום שנאמר השמר פן ואל אביו אלא לא תעשה. חבירו דרביב לא תקלל חרש: המקלל אביו ואמו ר' מאיר מחייב אפילו בכניין. ור' מאיר ב"י יוסי פליג עליה ואמר בנבכו שם מה ת"ל לימד דאית אביו ואמו שאינו חייב עד שקלעל בשם: יתוב רב כהנא וקתיי יכבה ה' (אלהים) וכן יכבה אלהים: זו היא האלה האמורה בתורה. אי"ל רב יהודה כנה כלומר אל תאמר יכבה אלהים אלא כך שנה יכבה אלהים. וכן היא קרא לא תקרא גם אל יתכן לצנח. אלא גם אל יתצוה לצנח: אל יכר יברכך ויטיב לך ר' מאיר מחייב וחכמים פוטרין. פירוש כך מפורש בירושלמי. אמר להם אל יככם אם תבואו ותעידונו מכלל שיככם אם לא תעידונו וכן אם תעידונו תיכרכם מכלל שאם לא תעידונו יקללכם. ר' מאיר מחייב וחכמים פוטרין. ומקשינן והא ר' מאיר לית ליה מכלל לאו אתה שומע הן. דתנן בקדושין ר' מאיר אומר לא תנאי שאינו כתנאי בני גר ובני ראובן אינו תנאי. ופרקינן איפוך אימא ר' מאיר פוטר וחכמים מחייבין כו'. ואסיקנא לענין איסורא ב"ה. ובגון פרוטי ראש ושמויי יין דכתיב בהו שלא ישוה יין בבאס אל אהל מועד ולא ימותו. מכלל שאם ישקו ירבוהו אל אהל מועד ימותו. כי האי גונא דהיא איסורא. אי"ר מאיר מכלל לאו אתה שומע הן. אבל לענין ממונא כגון תנאי בני גר ובני ראובן לא אמר ושאיני סוטה דאי"ג דאיסורא היא (כגון) נתיקן דאית ביה ממונא דגרידיב להפקיעה כתובהה לא אמר מכלל לאו אתה שומע הן: ירושלמי הא דתנן עובי בלא תעשה מהו ללקות.

ה"ג בקונטרס ור"ח אלף לעולם איפוך וצאיסורא אית ליה וצמונא לית ליה ושאי סוטה דאיסורא דאית ציה ממונא הוא וצספרים היה כמוד לא תיפוך והקסה בקונטרס דלרצנן דפטרי מי לית להו דשמויי יין צמיתה ונראה לתרך דהא דפטרי משוס דצעינן שס המיוחד ואינהו אאלהים קאי (ט) אע"ג דכבר אפילינו איידי דתנא ר' מאיר מחייב תנא נמי וחכמים פוטרין ואס תאמר המנה סוטה דלית ליה לר"מ מכלל לאו אמה שומע הן משוס דאית ציה ממונא אבל אכתי תיקסה מכל הנהו קראי דמייטי פ"ג דקדושין (דף ס"א): צשלמא לר"מ היינו דכתיב ואס בתקויה וגו' וכן אס תטיב ואס תאצו ואס לא יתטא משמע דמנריך ר"מ כפילה אף על גב דליכא אלף איסורא גרידא וי"ל דאס בתקויה ואס תטיב ואס תאצו איכא כמה מצות דאית צהו ממונא והוא יתטא נמי שיך לענין ממון כגון מטמא תרומה אצל קשיא לר"ס דכספ"ק דנדרים (דף י"ג): גבי נדר (ט) לית ליה לרבי מאיר מכלל לאו אמה שומע הן אע"ג דליכא אלף איסורא ואומר הרי"ר י"ט דוקא צאיסור חמור הוא דחשיב צפרק צתרא דיומא עמהן ולקמן צריש צצועת הדיינים (דף ל"ט): נמי אמרינן נודעע כל העולם כשאמר הקצ"ה לא תשא ואי"ט והלא צקדושין (סס) צעי רבי מאיר תנאי כפול צצועה גבי אז תנקה מאלתי וי"ל דהתם איכא ממונא דכתיב וכל טוב אדוניו צידו:

ה"ג בקונטרס ור"ח אלף לעולם איפוך וצאיסורא אית ליה וצמונא לית ליה ושאי סוטה דאיסורא דאית ציה ממונא הוא וצספרים היה כמוד לא תיפוך והקסה בקונטרס דלרצנן דפטרי מי לית להו דשמויי יין צמיתה ונראה לתרך דהא דפטרי משוס דצעינן שס המיוחד ואינהו אאלהים קאי (ט) אע"ג דכבר אפילינו איידי דתנא ר' מאיר מחייב תנא נמי וחכמים פוטרין ואס תאמר המנה סוטה דלית ליה לר"מ מכלל לאו אמה שומע הן משוס דאית ציה ממונא אבל אכתי תיקסה מכל הנהו קראי דמייטי פ"ג דקדושין (דף ס"א): צשלמא לר"מ היינו דכתיב ואס בתקויה וגו' וכן אס תטיב ואס תאצו ואס לא יתטא משמע דמנריך ר"מ כפילה אף על גב דליכא אלף איסורא גרידא וי"ל דאס בתקויה ואס תטיב ואס תאצו איכא כמה מצות דאית צהו ממונא והוא יתטא נמי שיך לענין ממון כגון מטמא תרומה אצל קשיא לר"ס דכספ"ק דנדרים (דף י"ג): גבי נדר (ט) לית ליה לרבי מאיר מכלל לאו אמה שומע הן אע"ג דליכא אלף איסורא ואומר הרי"ר י"ט דוקא צאיסור חמור הוא דחשיב צפרק צתרא דיומא עמהן ולקמן צריש צצועת הדיינים (דף ל"ט): נמי אמרינן נודעע כל העולם כשאמר הקצ"ה לא תשא ואי"ט והלא צקדושין (סס) צעי רבי מאיר תנאי כפול צצועה גבי אז תנקה מאלתי וי"ל דהתם איכא ממונא דכתיב וכל טוב אדוניו צידו:

הדרן עלך שבועת העדות

שבועת הפקדון נוהגת באנשים ובנשים ברחוקים ובקרובים בכשרים ובפסולים בפני בית דין ושלא בפני בית דין מפי עצמו ומפי אחרים אינו חייב עד שיכפרנו בב"ד דבריו רבי מאיר וחכמים אומרים צבין מפי עצמו בין מפי אחרים כיון שכפר בו חייב דחייב על זדון השבועה ועל שגגתה עם זדון הפקדון ואינו חייב על שגגתה צגרידתא ומה חייב על זדונה האשם בכסף שקלים (ט) שבועת הפקדון כיצד יאמר לו הן לי פקדוני שיש לי בידך שבועה שאין לך בידי או שאמר לו אין לך בידי משביעך אני ואמר אמן הרי זה חייב (ט) השביע עליו המש פעמים בין בפני בית דין ובין שלא בפני ב"ד וכפר דחייב על כל אחת ואחת אמר רבי שמעון מה טעם מפני שיכול לחזור ולהודות הווי חמשה תובעים אותו (ט) אמרו לו תן לנו פקדון שיש לנו בידך (ט) שבועה שאין לך בידי אינו חייב אלא אחת (ט) שבועה שאין לך בידי ולא לך ולא לך חייב על כל אחת ואחת ר"א אומר עד שיאמר שבועה באחרונה ר"ש אומר (ט) עד שיאמר שבועה לכל אחד ואחד יתן לי פקדון ותשומת יד גול ואבידה שיש לי בידך שבועה שאין לך בידי אינו חייב אלא אחת (ט) שבועה שאין לך חמין

הדרן עלך שבועת העדות

שבועת הפקדון. אשם בכסף שקלים. צאשס מעילות כתיב ומיניה ילפינן שאר אשמות:

בידי פקדון ותשומת יד וגול ואבידה חייב על כל אחת ואחת (ט) לתן לי חמין ושעורין וכוסמין שיש לי בידך שבועה שאין לך בידי אינו חייב אלא אחת (ט) שבועה שאין לך בידי חמין ושעורין וכוסמין חייב על כל אחת ואחת (ט) מאיר אומר אפילו אמר חטה ושעורה וכוסמת חייב על כל אחת ואחת (ט) אנסת ופיתית את בתי והוא אומר לא אנסתי ולא פיתיתי משביעך אני ואמר אמן חייב רבי שמעון פוטר שאינו משלם קנס על פי עצמו אמרו לו אע"פ שאינו משלם קנס על פי עצמו משלם בשת ופגם על פי עצמו צגגבת את שורי והוא אומר לא גגבתי משביעך אני ואמר אמן חייב צגגבתי אבל לא טבחתי ולא מוכרתי משביעך אני ואמר אמן פטור צהמית שורך את שורי והוא אומר לא המית משביעך אני ואמר אמן חייב צהמית שורך את עבדי והוא אומר לא המית משביעך אני ואמר אמן פטור יאמר לו חבלת בי ועשית בי חבורה והוא אומר לא חבלתי ולא עשיתי כך חבורה משביעך אני ואמר אמן חייב שאמר לו עבדו הפלת את שיני וסימית את עיני והוא אומר לא הפלתי ולא סימיתו משביעך אני ואמר אמן פטור יזה הכלל כל המשלם על פי עצמו משלם על פי עצמו פטור: **גב' רב אחא בר הונא** ורב שמואל בריה דרבה בר בר חנה ורב יצחק בריה דרב יהודה (ט) תנו שבועות בי רבה פגע בהו רב כהנא אמר להו

שמויי יין. דצמיתה לא שמעינן לה אלף הן מכלל לאו (סנהדרין פג): דכתיב (ויקרא ט) יין ושכר אל תשת ולא תמותו הא אס תשתו צבואכס אל האל מועד תמותו: **פרועי ראש**. נפקא לן (סנהדרין סס) מדאיתקס לשמויי יין צספר יחוקאל (מד): **והסנן אלו צצמיהס**. ולא פליג איש עליה: ה"ג אלף לעולם איפוך וי לית ליה צצמונא. כלומר אלף כי מפכת לה לא תימא אפילו צאיסורא לית ליה אלף ודאי אית ליה ומשוס הכי ליכא פלוגתא גבי שמויי יין: **ושאיני סוטה דאיסורא דאית ציה ממונא הוא**. גביית כמותה ושצועה דמתני' נמי ע"י ממון צזה הלכך ר"מ פוטר דלאספינן וצלאו איפוך ליכא לתרובה דל"כ לר"מ שצועה דמתניתין איסורא גרידתא היא דע"כ צהכי איצטריך לן לזאוקמיה (ט) (והוא השצנת ע"ד אחד שאינו צא לנמון) ואי רצנן פטרי צזה אלמנא לית להו מכלל לאו אמה שומע הן אפילו צאיסורא גרידתא א"כ שמויי יין דצמיתה לרצנן מנא להו וכן מנאמתי לשון צצלי צספרים שניס (ט) (ט) לא אימנר לא תיפוך משוס קשיא דשמויי יין לרצנן:

שבועת הפקדון. צאשס וצנשים וצנשים כו'. איידי דתנא צצצועת העדות (לעיל ג) צאשס ולא צנשים כו' מננהו נמי לכולהו: **צקרוצוס**. צצצל הפקדון קרוצ לזה שהפקדון אצלו: **צפני צ"ד ושלא צפני צ"ד** (ט) אס מפיו נצצע שהוליא שצועה מפיו או שצנה אמן אחר שצועה ואח"כ הודה חייב קרצן דכתיב (ויקרא ה) וכתס צעמיתו כל דהו: **ומפי אחרים**. שלא ענה אמן כגון מצצעיני עליך שחמור לי פקדוני ואמר אין לך צידי אינו חייב עד שיכפור צצ"ד משוס דמוצצע מפי אחרים צפקדון לא כתיב ומצצועת העדות צגמרינן ליה וצצירא ליה לר"מ דון מינה ומינה והתם צצ"ד כדפרישנא צפירקין לעיל (דף ל"ט): **והר"א כו'**. דצצירי להו דון מינה וזאוקי צצמרה כדפרישנן צפרקין דלעיל (סס): **והייב על זדון שצועה**. דלא כתיב צזה ועלס. זדון השצועה שזכור על הפקדון ויודע שמתחייב על דו כפירתו קרצן: **ועל שגגסה עם זדון הפקדון**. שצגב צקרבן והיז צפקדון דיודע דהיז (ט) צפקדון וכפר אצל אינו יודע אס חייב עליו קרצן וכו': **ואינו חייב על שגגסה גרידתא**. אס סבור ליצצע צאמת משוס דלנוס הוא: **צכסף שקלים**. הקוני צצני סלעים דהכי כתיב גבי איל האשס (ויקרא ה) צצערך כסף שקלים: **מפני שיכול לחזור ולהודות**. אחר כפירה נמצא צצכל שצועה הוא כופרו ממון: **שצועה צאחרונה**. אין לך צידי לא לך ולא לך צצצועה דהשתא קיימא שצועה אכולהו: **אפילו אמר חטה ושעורה וכוסמת** (למן) לקמן למ. מפרש לה:

הדרן עלך שבועת העדות

מוסף רש"י

אלו שבמיתה. צידי שמים צמקס סנהדרין צלאו הן השפיץ (תענית פ"א) שמויי יין. צמיתה דכתיב יין ושכר אל תשת צבואכס אל האל מועד לאו תמותו, דהיינו מינה צידי שמים מלגל כתיב יומת (שם) ופרועי ראש. צצמיתו פרועי ראש, שצניו עליהס יומת מצשלים יוס שלא גלחו ראסס (סנהדרין פג).

הדרן עלך שבועת העדות

חייב על כל אחת ואחת. חומס ואסס (ביק ק"ג). עד שיאמר שבועה לכל אחד ואחד. ולעס אינו חייב עד שיאמר לכל אחד ואחד שצועה לא לך ונמצא צצטן לשקר, אצל אמר שצועה לא לך ולא לך אינו חייב אלא אמת (נדרים טו). אנסת ופיתית. או פיתת (כתובות טב). ואמר אמן חייב. קין וחומס ואשס אס הודה אחריו, וחו אשס גזילת (שם) שאינו משלם קנס על פי עצמו. אלף על פי עדים, וכן דלתי אודי ליה קמן כצצצו הוה מיפטור, כי כפריה נמי אין זו צצצת כפירת ממון (שם). משלם בושח ופגם. דצמונא הוא ואשתמח דצמונא כפריה, ולקמן מפרש טעמא דרצנן דקא סברי סתס טוען אנסת לא מצעי אלף צושח ופגם ולא נצצע זה על כפירת קנס (שם).

הדרן עלך שבועת העדות

הדרן עלך שבועת העדות

הדרן עלך שבועת העדות

הדרן עלך שבועת העדות

שבועת הפקדון נוהגת באנשים ובנשים ברחוקים ובקרובים בכשרים ובפסולים בפני בית דין ושלא בפני בית דין מפי עצמו ומפי אחרים אינו חייב עד שיכפרנו בב"ד דבריו רבי מאיר וחכמים אומרים בין זה ובין זה כיון שכפר בו חייב וחייב בין בודן השבועה בין בשגנת הקרבן. והוא יודע בפקדון דאיתיה גביה וכפר ביה. אבל אם שגג בפקדון (פטור) ומהו חייב על הודן אשם בכסף שקלים: רב אחא ורב שמואל ורב יצחק בעא מנייהו רב כהנא

(א) אולי מפרש בינו ולא פכש"י אלף קמ"ל דלף ר"מ מודה בזה ולאו רצנן למחוייבו מסמיני מלמתייהו הכי: (ב) ע"י חילופי גיכסאות וע"י לעיל כ"ט ע"א. (ג) אולי דמיידי דקניב המתבע עמוס עליו דל"כ פשיטא ומתני' היא גביש פיקקין וע"י צמתי"ע צפקינן צמשה יא צשס הנצנ"ן.

שבועת הפקדון פרק המישי שבועות

לו.

עין משפט
גר מצוה

(א) ריעב"ק ממק מ"א,
(ב) לעיל לד: א [שס],
(ג) לעיל לא: ט [שס לב],
(ד) [מלכות כ"ט].

תורה אור השלם

1. או קצא אבדך וכחש
בה ונשבע על שקר על
אחת מכל אשר יעשה
האדם להטא בהמה:
ויקרא ה כב

הגהות הב"ח

(א) גמ' בשלח שיה
תחייב וכו' אלא רשונה
אמאי תחייב הא:
(ב) רש"י ד"ה לא משכחן
וכו' על השפה חרופה
ומיר: (ג) ו"ה מאי לאו
זון עדים שהתרו בו ל"כ
ה"ה גזל התרו בו גמי
קשה לרבה אלא דזון
עדים לא משכחמ לה אלא
בהתרו בו לא לא התרו בו
איכא למימר שכן וליכא
זון:

מוסף רש"י

מאן תנא כו' ר"ש,
דאמר לא עשה זו
מוד כסוג (וע"ד ל"ב)
דהא כפרה לה בת
ראשונה. ואין לו עדים
אלא אלו ומלאה שפספסוהו
כפסיתמן. (וע"ד ל"ב).

רבינו חננאל

הויד בשבועת הפקדון
והתרו בו מהו. כיון
[דמיית] קרבן על המוד
כשנגזל לא לקי נאו למוד
כו' או דלמא תרויהו
מיחייב. א"ל מרובני
חמורה מנה. פירוש
משבועת העדות שבועת
הפקדון שחייב על זדונה
מכות ועל שגגתה אשם
בכסף שקלים ש"מ שאם
הויד לוקה ואין מביא
קרבן. ואוקומה לה לרבי
שמעון דסבר לא ניתנה
זדון שבועת הפקדון
לכפרה בקרבן. ומאי
חמורה דשבועת הפקדון
משבועת העדות דניחא
ליה לאיניש דניתו קרבן
ולא לילקי. אי גמי
בשבועת העדות כתיב
נקבה מן הצאן כשבה וגו'
אפילו הימא בת ונקא.
ובפקדון אשם בכסף
שקלים. ואמר להו רב
כהנא הא מתינתא לאו
הכי שניה כדקאמרתו.
אלא הכי שניה שבועת
הפקדון אחד שגגתה
ואחד זדונה אשם בכסף
שקלים. ונפשט מניה
דלא לקי ואפי' בודונה.
ואמרינן דלמא מתינתא
בדלא אתרו ביה. ואתינן
למפשטה מהא דתניא
בספרי דבי ר' לא [א] ד

הויד בשבועת הפקדון והסרו בו מהו. חייב קרבן או מלקות או שניהן. וגבי שבועת העדות אע"ג דחייב נמי מויד כשנגזל ליכא למיזבעי הך זעיל משום דאין התרלה ולאי בשבועת העדות דמי יודע שהם יודעים לו עדות ויכול להתרות בו: לא אשכחן מויד

להו הויד בשבועת הפקדון והתרו בו מהו כיון דחידוש הוא דבכל התורה לא אשכחן מויד דמייתי קרבן והכא מייתי קרבן לא שגא אתרו ביה ולא שגא לא אתרו ביה או דלמא ה"מ היכא דלא אתרו ביה אבל היכא דאתרו ביה מילקא לקי קרבן לא מייתי או דלמא הא והא עבדינא א"ל תנינא חמורה הימנה שבועת הפקדון שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה אשם בכסף שקלים מדקאמר ב' ליה על זדונה מכות מכלל דאתרו ביה וקאמר מכות אין קרבן לא ומאי חומרא דניחא ליה לאיניש דמייתי קרבן ולא לילקי א"ל אמר להו רבא בר איתי א' מאן תנא זדון שבועת הפקדון לא ניתו לכפרה ר"ש אבל לרבנן קרבן גמי מייתי אמר להו רב כהנא בר מינה דההיא דאנא תנינא לה והכי תנינא לה אחד זדונה ואחד שגגתה אשם בכסף שקלים וליגמר מינה התם דלמא אתרו ביה. והכי פירושה חמורה ממנה שבועת הפקדון משבועת העדות שחייבין על זדונה מכות מה שאין כן בעדות שאין זה התרלה ודאי ועל שגגתה עס זדון הפקדון אשם בכסף שקלים ובעדות קרבן עולה ויורד: **מכות אין קרבן לא ומאי חומרא.** דמכות מקרבן הואיל ולא תרויהו ועדיין ביה הא בעדות מייתי קרבן. ומשני ניחא ליה לאיניש כו'. אמר להו רבא בר איתי לרבנן הך ממני דקמני להו מהכא לא תפסטה דלעולם קרבן איכא לרבנן והך ממני דקמני קרבן לא רבי שמעון היא דקאמר שבועת הפקדון לא ניתו זדונה לכפרה כדאמרן פזיריקין דלעיל [לד:] שכן לא עשו זו ומשבע כשבע ומויד כשנגזל: **אמר להו רב כהנא.** לא מדחקיה ללאוקומה כו' שמעון ובעיין נמי לא תפסטה דלמא תנינא לה כו'. **ומאי חומרא.** הא שבועת העדות נמי זדונה ושגגתה קרבן: היינו חומרא דלילו בעדות חטאת היא ולא נמנה זה תורה קצבה ויכול לקנותה צממה כסף. דנקא שמות והיינו מעה שהיא את משעה דדינר: **וליגמר מינה.** למיפשט זעין דמייתי קרבן ולא לקי: ומשני **דלמא הסס גדלה אסרו ביה.** קאמר דהא לא איירי זה במלקות כלל: **לא אשם אמר.** לא ידעינן צמאי קאי לא אשם אמרת: **הא קרבן כסיב ביה.** והויר לה' את ימי נזרו והביא כנגד בן שנתו וכו' (במדבר ו): **כי היכי דתיחול עליה נזירות בטורה ואחר כך כפרה השניה שתיהן חייבות מפני שיכולה עדות להתקיים בשתייהן** ב' בשלמא שניה ב' תחייב דהא כפרה לה כת ראשונה אלא ראשונה מיחייבא הא

הויד בשבועת הפקדון מהו. פירש בקונטרס דבשבועת העדות ליכא למזבעי הך זעיל משום דאין התרלה ולאי בשבועת העדות דמי יודע שהם יודעים לו עדות ואין נראה ללא חשיב ספק כיון דלמותרה אין ספק דהא בעדים זוממין אי הוו לריכי התרלה הוה מתרינן זהו אף על גב דהמתרים בהם אין יודעין אשם הם משקרים והא דלא זעיי הך זעיל בשבועת העדות משום דאי אפשר לידע לעולם אשם הם מוידין שיכולין לומר ששחנו: **כיון דחידוש הוא כו'.** לאו חידוש גמור הוא דהא איכא טונא דפירש בקונטרס אלא כלומר כיון שניתן זדונו לכפרה: **מילקא לקי קרבן לא מייתי.** ואף על גב דגבי שפחה

כתיב (ויקרא יט) צוקרת תהיה והביא את אשמו הא אמרינן בסוף ד' מחוסרי כפרה (כ"ט דף ט"ז). דהיא לוקה והוא מביא קרבן: **מאי אינו לוקה דלא מיפטר במלקות.** מימהדמעיקרא ס"ד זעיי למילף מיניה חומרא דדין הוא שנחמיר צמיר שכן לוקה ולמאי דמסיק השמא ל"ל דמיתניא לעינן הוה שנחמיר מיפטר במלקות. והוא בהדיא כתיב ביה ויהא דמייתי יבא שתי ויהא השמיני יבא שתי תוריה וגו'. ושנינו האי קרבן דמייתי נזיר זה למיחל עליה נזירות כטהרה הוא ולא משום הדויד בטומאה: אמרוה להא שמעתא קמי דרבא אמר להו לדידכו דאמרינו דלא מיפטר במלקות היכא דאתרו ביה אלא צריך גמי קרבן אי לא אתרו ביה מילקא הוא ולא לקי הא קרבן חייב. ואצ"ג דאיכא שהדי דהאי פקדון בהאי שעתא דמישבע איתיה גביה אמאי כפירת דברים בעלמא ניתנה. דהא הני שהדי מחייבי ליה בפקדון וליכא הכא כפירת ממון. וכל הנשבע כי האי גונא היכא דאיכא שהדי פטור הוא: אי רב נתינה לרבה תניא דמסייעא לך ונשבע על שקר פרט ללוה בשטר וללוה בעדים. אמר ליה הא איכא לאוקומא בטוען ליתיה ולא ליתיה ממך לא בשטר דברים. והא דאי דבממון מודה ואינו כופר אלא בעדים. דהא דאי לאו כפירת ממון היא. ורישא דהא מתינתא מוכחא הכי דקמני וכחש בה פרט למודה לאחד מן השותפין או לאחד מן האחים כו' ופשוטה היא: ת"ש אין חייבין על שגגת הפקדון. ומה הן חייבין על זדונו אשם בכסף שקלים. מאי לאו זדון עדים כגון דאיכא שהדי דהאי פקדון איתיה לגביה וקמני חייב אשם. ודחינן לא בודון עצמו. פירוש כגון שהודה כי הויד בשבועתו. דאמרי' לא מיכפר לך עד דמייתת אשם: ת"ש הוין [ב] כתי עדים כפרה הראשונה כו'

דפריך והא קרבן כתיב ביה פירוש הא בשוגג כתיב קרבן ולמאי קאמי אשם לא לכפר וא"כ נילף משבועת הפקדון דבמוד לא יפטר במלקות אלא יטכך עדיין קרבן ומשני כו': **פרט לזוה בשטר וזוה בעדים.** כגון דלמא לא ליתיה דלאומר לא פרעתי דמי: הכל

לאו זדון עדים. שהתרו בו: הא

הוא: פטור. מקרבן: פרט למודה לאחד מן האחים. שיש לו חלק בזמון זה וכשתבעו האח השני כפר: פרט ללוה צמטר. קס"ד לכופר ממון שיש לו עליו שטר או עדים: לא ספיינן. דהא מתנית' לאו צכופר ממון קאמר אלא כמורה בזמון וכופר שלא מסר לו שטר עליו ולא היו עדים בדבר: מסרוין יופת. משנינו לויט: מינד יופי. ממך לויט כל המנה ולא היה לחצריך חלק זו: א) לאו זדון עדים. שהתרו בו: הא

זו א מ"י פ"ו מהלכות
שבועת הלכה ח ופ"י"א
הלכה כ':
יה ב ג מ"י שס פ"ח
הלכה יב:

רבינו חננאל (המשך)

אמרת בשבועת הפקדון
דאינו לוקה תאמר בניד
שנטמא שלוקה הואיל
ולוקה לא יביא קרבן ת"ל
וכפר עליו מאשר חטא
על הנפש דברי ר' יאשיהו
רבי יוחנן אומר בפסח זה
שוגג. פתאום זה אונס.
מדיקמני בניד שלוקה.
מכלל דאתרו ביה וקמני
לא אם אמרת בשבועת
הפקדון שאינו לוקה.
ש"מ דאצ"ג דאתרו ביה
בשבועת הפקדון לא לקי.
ודתי' מאי אינו לוקה
דקמני דלא מיפטר
במלקות אלא צריך קרבן.
ואקשינן אי הכי האי
דקמני תאמר בניד
שלוקה מכלל דניד
שנטמא מיפטר במלקות.
והא בהדיא כתיב ביה
ויהא השמיני יבא שתי
תוריה וגו'. ושנינו האי
קרבן דמייתי נזיר זה
למיחל עליה נזירות
כטהרה הוא ולא משום
הדויד בטומאה: אמרוה
להא שמעתא קמי דרבא
אמר להו לדידכו דאמרינו
דלא מיפטר במלקות היכא
דאתרו ביה אלא צריך גמי
קרבן אי לא אתרו ביה
מילקא הוא ולא לקי הא
קרבן חייב. ואצ"ג דאיכא
שהדי דהאי פקדון בהאי
שעתא דמישבע איתיה
גביה אמאי כפירת דברים
בעלמא ניתנה. דהא הני
שהדי מחייבי ליה בפקדון
וליכא הכא כפירת ממון.
וכל הנשבע כי האי גונא
היכא דאיכא שהדי פטור
הוא: אי רב נתינה לרבה
תניא דמסייעא לך ונשבע
על שקר פרט ללוה בשטר
וללוה בעדים. אמר ליה
הא איכא לאוקומא בטוען
ליתיה ולא ליתיה ממך לא
בשטר דברים. והא דאי
דבממון מודה ואינו כופר
אלא בעדים. דהא דאי
לאו כפירת ממון היא.
וירשא דהא מתינתא
מוכחא הכי דקמני וכחש
בה פרט למודה לאחד מן
השותפין או לאחד מן
האחים כו' ופשוטה היא:
ת"ש אין חייבין על שגגת
הפקדון. ומה הן חייבין
על זדונו אשם בכסף
שקלים. מאי לאו זדון
עדים כגון דאיכא שהדי
דהאי פקדון איתיה לגביה
וקמני חייב אשם. ודחינן
לא בודון עצמו. פירוש
כגון שהודה כי הויד
בשבועתו. דאמרי' לא
מיכפר לך עד דמייתת
אשם: ת"ש הוין [ב] כתי
עדים כפרה הראשונה כו'

